

delatnost, čiji pojam i svrhu treba tražiti u njoj sâmoj, a ne u njenim propratnim pojavama. „Igram spoznajemo duh, htjeli mi to ili ne htjeli (Huizinga, J., 1970, str. 12)“, čime se zapravo i omogućava pravi i adekvatan pristup njenom pojmu, koji je duhovni fenomen. Pre svega, igra može da bude veoma ozbiljna i nije neraskidivo vezana za smeh i šalu, kako se obično pretpostavlja: *i šahisti i fudbaleri se igraju, iako se pri tome ne smeju* (Huizinga str. 15)“, ističe Huizinga. Ovim se zapravo otvara mogućnost teorije po kojoj je igra zapravo temelj i činilac kulture, jer ne samo da se čitava kultura, umetnost, mudrost, nauka i pravo razvijaju na *tlu* igre, nego oni to čine i *u igri* i *kao igra*. On smatra da pesništvo i mit prevazilaze poetičke okvire i čine srž čitavog društvenog života pa tvrdi da stari Heleni nisu ni umali poseban termin za igru jer je *čitav njihov svet* bio protkan igrom i igrački ustrojen. Iz mita i kulta izvire podsticajne sile kulture, smatra Huizinga, dodajući da se pravo, red, privreda, trgovina, umetnost, pesništvo i nauka „zajedno korijene u činu igranja (Huizinga, str. 14)“.

Huizinga naglašava da ideja o značaju igre za kulturu nije njegova, dodajući da su slične ideje postoje i ranije: „pjesnik za pjesnikom uspoređivao je svijet sa pozornicom na kojoj svatko igra svoju ulogu (Huizinga, str. 15)“. Njegov doprinos tiče se stava da je igra srž, izvorište i temelj kulture, što (uz Šilerovu koncepciju) svakako predstavlja povesni novum u razmatranju tog pojma. Iako su i drugi filozofi, sociolozi i teoretičari kulture razmatrali značaj igre, to je uglavnom bilo partikularno i uvek u funkciji razmatranja nečeg drugog. Posmatranje igre ili učestvovanje u njoj razmatralo se s obzirom na svoje emocionalne, edukativne ili druge antropološki važne posledice, dok je *igra kao takva* izmicala pravoj tematizaciji. Razlozi za to mogu se tražiti u veštački nametnutim generalizacijama koje su pojam igre posmatrale kao suprotnost pojmu stvarnosti, što Huizinga smatra pogrešnim, jer igra nije *po svojoj suštini* nešto ne-o-zbiljno, iako *može* da bude – „pojam igre na začudan način neprestano ostaje odvojen od